

ХА-ХА-ХА, на Богданча викатъ Чочко!
Така му вика даже майка му!

— Богданчо, защо ти викатъ Чочко?

— Не знамъ.

— Глезень Дунчо си ти, приятелю,
затова ти викатъ тъй.

Пусналь е вече ръстъ, утре ще тръгне на училище, а все още майка му трѣбва да му втиква зальцитѣ въ устата. Никога не се храни самъ тоя малъкъ господинчо: иска да живѣе безъ да яде. Разбира се, той е такъвъ, защото е едничъкъ на майка си. Но ще трѣбва да се вразуми тоя глезлю!

— Слушай, Чочко, ела да видишъ какъ работятъ лястовичкитѣ, че дано поумнѣешъ.

Отзаранъ бѣше, закусвахъ на чардака и хопъ! — зачивиркаха надъ главата ми две лястовички. Виятъ се, трепкайтъ криле, сякашъ искатъ да имъ дамъ закуската си. После накацахъ по срѣдната желѣзна греда на тавана и се загледахъ като сестрички. Едната каза:

— Чивикъ-чивикъ, чикъ-чикъ, чъррръ! Тукъ е добре.

Другата избѣрбора нѣщо много дълго:

— Чикъ-чивикъ, чъръ-чивикъ, чивикъ-чивикъ, чикъ-чакъ, чърръ!

И се усмихна. Да, стори ми се, че се усмихна. Но не ѝ разбрахъ, какво каза. Навѣрно, одобряваше и тя. Инакъ защо би се усмихнала? А мене ме досмѣша. Помислихъ си: за какво ли се съветватъ тъй важно тѣзи лястовички!

Не смѣтатъ ли да купятъ вилата тукъ? Хе-хе, милички, вилитѣ въ Банкя сж много скъпи — ха-ха-ха!

Азъ продължихъ закуската си. А после, когато дигнахъ пакъ глава, какво да видя? Дветѣ лястовички летѣха като стрели, — навънъ-навънъ. Сѣтихъ се веднага: тѣ ще виятъ тука гнѣздо! Дигнахъ очи на желѣзната греда току надъ мене. Да, по нея вече имаше пет-

наотъ каль и сламчици! Ура! Следъ день-два тука ще имаме лястовиче гнѣздо!

Ето затова азъ поведохъ сега Чочко, да види, какъ си виятъ гнѣздо лястовичкитѣ. И му говорѣхъ:

— Чочко, никой не е дошълъ въ свѣта, за да му втикватъ зальцитѣ въ устата. О, не, приятелю! Тука има работа и за мъничкитѣ лястовички. Да, трѣбва и тѣ да си построятъ гнѣздице, да излю-

пятъ пиленца и да ги научатъ после да хвърчатъ.

Чочко показа хубавитѣ си бѣли жби. Той има сладка усмивка. Но мълчи, винаги мълчи. Азъ продължихъ като изкачвахме стълбитѣ:

— Все пакъ, Чочко, работата на лястовичкитѣ въ свѣта е съвсемъ лека. Защото тѣ иматъ криле, та могатъ да прехвъркватъ рѣки, планини, морета. Лястовичкитѣ не знаятъ що е зима, Чочко! Настане ли есень у насъ, тѣ се събиратъ на голѣмията и прр! — отлитатъ на югъ, да търсятъ топли страни. А

